

KAPITOLA 1

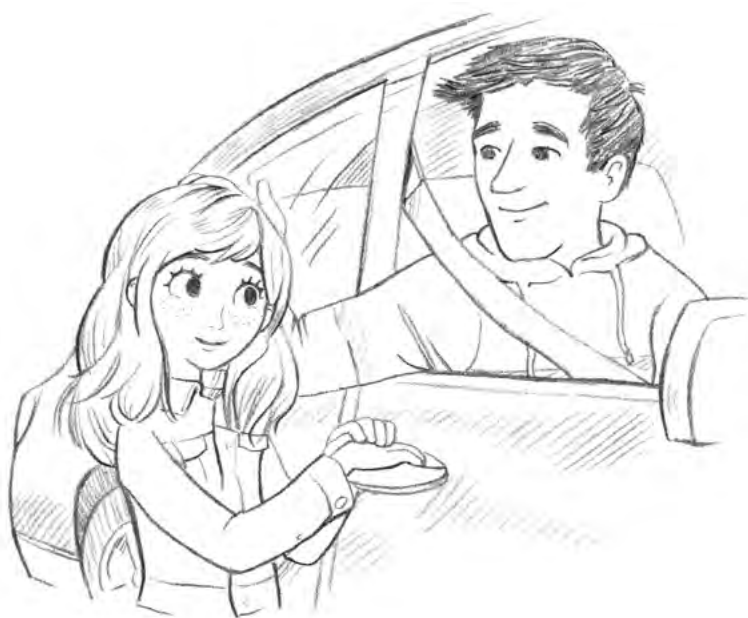
Amélie Haywoodová se natáhla k tatínkovi sedícímu na místě řidiče a pevně ho objala.

„Poslouchej mamku a babičku,“ připomněl jí.
„A kdyby to náhodou nešlo...“

„...tak buď alespoň opatrná,“ dokončila Amélie a tatínek se zazubil. Amélie si pořád ještě zvykala na to, že s nimi tatínek už nežije. Zůstal

v jejich starém bytě v Yorku a ona se s maminkou přestěhovala k babičce na venkov. Když ji sem tatka po víkendu vozil, vždycky jí říkával to samé.

Teď jí maličko pocuchal světle hnědé vlasy a kývl na ni. „Tak zase za čtrnáct dní v sobotu. A ať se ti daří ve škole! Neboj, všechno bude dobré!“

Amélii se sevřel žaludek. Zítra totiž půjde poprvé do nové školy!

Když tatínek odjel, Amélie vykročila směrem k červeným dveřím svého nového domova. Na hlohovém keři, který rostl vedle verandy, viselo krmítko a v něm zobali zrníčka ptáci. Kolem trsů levandule lačně kroužily včely. Po víkendu stráveném v Yorku, kde se to na ulicích a v obchodech hemžilo lidmi, se Amélii zdálo zvláštní, že na venkově se volně pohybuje tolik zvířat.

Potichu otevřela a zase zavřela vstupní dveře, aby nevyplašila kosa na krmítko, a zamířila do kuchyně. Babička právě myla nádobí od odpolední svačiny a maminka u stolu krájela zeleninu na večeri. Obě vzhledly a usmály se, když Amélie vešla, a ona jim úsměv oplatila. Znovu

musela žasnout nad tím, jak jsou si maminka s babičkou podobné. Babiččina na mikádo zastřižená kštice sice byla zářivě blondatá a mamincina spíše světle hnědá, stejně jako Améliina, obě ženy však měly naprosto identické modré oči, které jako by se usmívaly.

Stejně modré oči jako já, pomyslela si Amélie. Však také tatínek říkával, že je mamce hrozně podobná.

„Tak jaký byl víkend?“ zeptala se maminka. „Vsadím se, že jste si ho s tátou parádně užili.“

„To jo,“ souhlasila Amélie. „A nejlepší ze všeho bylo kino. Ale stejně se mi stýskalo po Welfordu – a po koťatech.“

Amélie a její nový kamarád Sam totiž nedávno objevili u Sama v garáži opuštěná koťata. Naštěstí včas našli jejich mámu a přivedli ji zpátky,

takže se jim podařilo mláďata zachránit. Zvířecí rodinka našla dočasné útočiště v Arše pro zvířátka, což byla veterinární klinika ve Welfordu, kde na ni mohli lékaři dohlížet až do doby, než budou koťata schopna žít bez mámy.

„Můžu se na ně jít podívat?“ zaprosila Amélie. „Stavila bych se pro Sama, možná by šel se mnou.“

Babička pohlédla z okna a šibalsky na vnučku mrkla. „Myslím, že to vůbec nebude třeba, protože Sam tě předběhl.“

Amélie se usmála. Oknem uviděla Sama a jeho west highland teriéra Mufa, jak přicházejí po cestě k domu, a rychle jim běžela otevřít.

Muf se k ní okamžitě vrhl a opřel se jí tlapkami o kolena. Šťastně poňafával a spokojeně vrtěl ocasem. „Ahoj Mufe,“ klekla si k němu